

Arrest

nr. 246 234 van 16 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juli 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In zijn arrest van 5 november 2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep verworpen tegen de beslissing van 27 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tegen de beslissing van 27 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) (RvV 5 november 2018, nr. 211 910).

1.2. Verzoeker diende op 3 januari 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van de Unie, in functie van zijn Belgische partner.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 17 juni 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 24 juni 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.01.2020 werd ingediend door:

Naam: K.(...)

Voorna(am)(en): H.(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Er werd een aanvraag gezinshereniging ingediend op 03.01.2020 (bijlage 19ter) als partner van de genaamde K.(...) A.(...) (RR: (...)) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, aan twee voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 3 jaar dewelke nog steeds van kracht is gezien hij nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot 11.04.2021. Betrokkene werd door België ter fine van weigering van toegangesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd hem betekend op 27.02.2018.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 26.06.2019 in het huwelijksbootje bent gestapt met K.(...) A.(...). Een huwelijk geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene zou rechtvaardigen. Voor de vaststelling van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding is het immers niet voldoende dat er een gezinsband bestaat tussen echtgenoten en volstaan samenwoning, financiële en affectieve banden evenmin. Uit het dossier blijkt dat betrokkene en mevrouw K.(...) sedert 26.06.2019 gehuwd zijn. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende betrokkenes gezondheid of die van referentiepersoon. Er

ligt verder niets voor waaruit zou moeten blijken dat referentiepersoon niet in staat zou zijn zelfstandig te functioneren. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkene echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden. Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht op binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is door de Belgische autoriteiten. Betrokkene legt niets voor waaruit zou kunnen blijken dat er heden een opheffing werd aangevraagd en al dan niet werd bekomen. Betrokkene bevindt zich onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod dat hem allebe op 27.02.2018 werd betekend, alsook aan het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 12.04.2018 werd betekend.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Er werd door verweerder geen administratief dossier neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/59, §1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.2. Bij afwezigheid van een administratief dossier blijft de basis voor de wettigheidstoetsing, voor zover deze kan worden doorgevoerd, beperkt tot de gegevens die de verzoekende partij heeft aangebracht en die niet kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote, met wie hij te Gent samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing verzoeker betekend, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn echtgenote in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat de beslissing dd. 17.06.2020, niet in verhouding is tot het recht op eerbiediging van het familieleven. Terwijl verzoeker, als familielid van een Belg, door zijn aanvraag gezinshereniging expliciet zijn recht op familieleven inroept, doet verweerder geen enkele afweging van de belangen van verzoeker waardoor dus afbreuk wordt gedaan aan het artikel 8 E.V.R.M.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de hoorplicht in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht in samenhang met de motiveringsplicht. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout en machtsmisbruik aan. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“1.

Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een nog steeds van kracht zijnde inreisverbod voor het Schengengrondgebied genomen door de Belgische autoriteiten voor een periode van 3 jaar.

2.

Verzoeker merkt op dat verweerder de facto weigert verzoekers aanvraag tot verblijf “in overweging te nemen” wegens het vermeende inreisverbod.

Dat immers de verzoeker beslissing tot weigering van verblijf een weigering tot in overwegingname van de verblijfsaanvraag inhoudt.

Dat evenwel geen enkele wettelijke bepaling verhindert, ingevolge een inreisverbod of bevel om het grondgebied te verlaten, een aanvraag tot verblijf overeenkomstig art. 40ter Vw. in België in te dienen.

Dat geen enkele wettelijke bepaling een eerder opgelegd inreisverbod als een geldige motivatie voorziet om een aanvraag tot verblijf in niet overweging te nemen.

Overigens heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld dat het artikel 20 VWEU zich verzet tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt/niet in overweging neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

3.

In casu tracht verweerder volledig onterecht het onderzoek ten gronde van de verblijfsaanvraag van verzoeker volledig (mede) te omzeilen door te stellen dat er een inreisverbod is en geen zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote bestaat waardoor aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Verzoeker merkt op dat verweerder zonder enige verdere motivatie/bewijs poneert dat er geen zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote zou bestaan waardoor aan verzoeker een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Verzoeker werd zelf door verweerder nooit uitgenodigd/gehoord om aan te tonen dat hij, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is en/of zijn Belgische echtgenote is de mogelijkheid is om voor onbepaalde tijd het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Dat er derhalve sprake is van schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van een manifeste beoordelingsfout, meer zelfs van machtsmisbruik.

4.

Dienaangaande wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat bij gebreke aan een voorafgaand (uitnodiging tot) verhoor van verzoeker, verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat er in casu geen zodanige afhankelijkheidsverhouding zou zijn die de toekennen van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Dat nergens uit de beslissing blijkt dat alvorens verzoeker de bestreden beslissing te betekenen, verzoeker werd uitgenodigd om gehoord te worden (om ondermeer aan te tonen dat er wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote welke de toekennen van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt) .

5.

Dat derhalve verweerder geenszins voorafgaandelijk onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen en heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bewijsstukken aangaande zijn afhankelijkheidsverhouding met zijn echtgenote en op geen enkele wijze kan gescheiden worden van hen alsnog neer te leggen.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat er sprake is van schending het art. 20 VWEU nu geen grondig voorafgaand onderzoek door verweerder heeft plaatsgevonden aangaande de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker, zijn wettelijke echtgenote die de toekennen van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

Dat immers de bestreden beslissing gesteund is op een stereotype motivering (welke voor tal van beslissingen kan gelden) en kan geenszins beschouwd worden als een afdoende motivering.”

3.2. Beide door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.3. Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 5 december 2019, nr. 246.278).

3.4. In de bestreden beslissing wordt het door verzoeker aangevraagde recht op verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet geweigerd omdat hij onder een inreisverbod staat dat niet werd opgeheven en er geen sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie waardoor de referentiepersoon niet in staat zou zijn zelfstandig te functioneren.

3.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het

voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een *"fair balance"*-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106).

3.6. Verzoeker wijst in zijn eerste middel met betrekking tot zijn gezinsleven op zijn in België verblijvende echtgenote, met wie hij te Gent samenwoont.

3.7. De Raad merkt op dat verzoeker de vaststelling uit de bestreden beslissing niet betwist of weerlegt dat hij *"nog steeds geseind staat als ontoegankelijk op het Schengengrondgebied (Art. 24 S.I.S. II) tot 11.04.2021"* (zie punt 1.1.). De Raad stipt aan dat verzoeker in weervil van het geldende inreisverbod op 3 januari 2020 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waardoor de gemachtigde van de minister rekening diende te houden met de rechtspraak van het Hof van Justitie in dergelijke situaties (cf. HvJ 8 mei 2018, *K.A. e.a. t. België*, nr. C-82/16).

3.8. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk een belangenafweging doorgevoerd, waarbij gewezen wordt op de belangen van de samenleving door in herinnering te brengen dat verzoeker *"door België ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen. Dit inreisverbod werd hem betekend op 27.02.2018."*

Anderzijds wordt overwogen dat *"(u)it het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 26.06.2019 in het huwelijksbootje bent gestapt met K.(...) A.(...). Een huwelijk geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn echtgenote bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn echtgenote niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan hem een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in*

beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene zou rechtvaardigen. Voor de vaststelling van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding is het immers niet voldoende dat er een gezinsband bestaat tussen echtgenoten en volstaan samenwoning, financiële en affectieve banden evenmin. Uit het dossier blijkt dat betrokkene en mevrouw K.(...) sedert 26.06.2019 gehuwd zijn. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende betrokkenes gezondheid of die van referentiepersoon. Er ligt verder niets voor waaruit zou moeten blijken dat referentiepersoon niet in staat zou zijn zelfstandig te functioneren. Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor dat er sprake is van de vereiste bijzondere afhankelijkheidsrelatie.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, betrokkenes echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten."

3.9. Verzoeker verwijt de gemachtigde van de minister geen enkele afweging te hebben gemaakt, maar deze bewering mist feitelijke grondslag. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de gemachtigde van de minister wel degelijk de belangen van de samenleving heeft afgewogen tegen de eventuele afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote (die valt onder de bescherming van het gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM), in die mate dat werd onderzocht of de laatstgenoemde door de weigeringsbeslissing feitelijk gedwongen zou worden om het grondgebied van de Unie te verlaten. De verwerende partij stelt vast dat deze afhankelijkheidsverhouding niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Ook thans in het verzoekschrift brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit deze afhankelijkheid zou blijken. De Raad herhaalt dat teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat verzoeker het met de doorgevoerde belangenafweging oneens is, volstaat niet om een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel te weerhouden.

De Raad stipt bijkomend aan dat uit de beslissing blijkt dat verzoeker zijn huwelijk aanging nadat de bestreden beslissing niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat verzoeker definitief van zijn echtgenote zou worden gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met het oog op de opheffing/opschorting/aflopen van het inreisverbod. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker een verzoek indient tot opheffing of opschorting van het inreisverbod en vervolgens met de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk terugkeert, met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij in het kader van het recht op eerbiediging van het gezinsleven de individuele belangen van verzoeker en zijn echtgenote heeft afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. De schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.10. In zoverre verzoeker in zijn tweede middel de schending aanvoert van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, merkt de Raad op dat de betrokkene zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van deze richtlijn. Uit de definities beschreven in artikel 2 van de richtlijn 2003/86/EG blijkt dat de bepalingen enkel betrekking hebben op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Verzoeker is de echtgenoot van een Belgische vrouw. Het middel mist juridische grondslag in zoverre verzoeker zich beroept op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG.

3.11. Verzoeker beweert dat in de beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij het voorwerp zou uitmaken van een inreisverbod voor een periode van drie jaar, maar deze bewering van verzoeker spoot niet met het arrest van de Raad van 5 november 2018 (zie punt 1.1.).

3.12. Waar verzoeker poneert dat de beslissing ‘*de facto*’ een weigering tot inoverwegingname van zijn verblijfsaanvraag inhoudt waardoor aan zijn Belgische echtgenote het effectieve genot ontzegd zou worden van de voornaamste rechten die zij krachtens artikel 20 van het VWEU ontleent aan haar status van Unieburger, kan hij niet worden gevolgd. Zoals hierboven gesteld, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de vereisten van de rechtspraak van het Hof van Justitie en werd de afhankelijkheidsrelatie onderzocht. Verzoeker levert thans geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat er wel degelijk van een afhankelijkheidsverhouding sprake zou zijn die ertoe zou leiden dat zijn echtgenote feitelijk gedwongen zou worden het grondgebied van de Unie te verlaten.

3.13. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest, wijst de Raad erop dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest. Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest; Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86). De Raad stelt vast dat verzoeker de mogelijkheid heeft gehad om, naar aanleiding van zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure. Hij werd in de mogelijkheid gesteld om de eventuele afhankelijkheidsrelatie met zijn echtgenote aan te tonen of te verduidelijken en om alle relevante informatie hierover over te maken. Het hoorrecht impliceert overigens niet dat de bevoegde nationale autoriteit de verplichting zou hebben om verzoeker, nadat deze reeds de mogelijkheid heeft gehad alle relevante informatie op dienstige wijze aan verweerder over te maken, voorafgaand aan de beslissing, in kennis te stellen van het voornemen om de aanvraag af te wijzen en van de motieven waarop hij de beslissing wil baseren. Verzoeker kan zich *in casu* dan ook niet dienstig beroepen op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en van de rechten van verdediging. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoeker in zijn middel betoogt dat hij “*op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is*”, maar thans ook verzuimt om enig concreet element aan te reiken dat deze bewering ondersteunt.

Waar verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet erop worden gewezen dat dit beginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, hetgeen impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, *ROELS*).

Deze zorgvuldigheidsverplichting geldt echter, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, evenzeer voor de rechtsonderhorige. De procedure die leidt tot de erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, is immers in wezen een aanvraagprocedure. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ligt bijgevolg in de eerste plaats bij de aanvrager. Hij is ertoe gehouden om alle elementen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen aan het bestuur ter kennis te brengen.

3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest en/of artikel 20 van het VWEU. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en er bestaat geen kennelijke wanverhouding tussen de motieven. Het hoorrecht

werd niet geschonden en er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout of machtsmisbruik nu er geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen is aangetoond. Er werd evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN